

Tings Indsigt og Hjærtelag, gør Højest i at gøre det i saa saa Ord som muligt. Det er jo ogsaa, efter hvad der er fremkommet fra de ærede Medlemmer for Præsto Amis 3dje Valgkreds (Veth), fra Solland (Nielsen-Grøn) og nu fra den ærede sidste Taler (Christofferfen) uundvædigt, tror jeg, at sige mere. Det er fra alle Sider blevet udtalt, at hvad der stete ved denne Stormflod i November, var virkelig for de Menneſter, som hvæde ved disse Ryster, en stor, for mange maaste helt uoprettelig Ulykke. Navnlig den nordlige Del af Lillebælt var jo under Overjømmelse. Den er, med Højvande og Østervind, særlig slet stillet. Længe før Vandet ellers længere hen søger i kendeelig Grad, er det der, hvor det presjes ind som i en Trag, allerede højt oppe over sine sædvanlige Grænser, anrettende megen Ødelæggelse. Der findes i Tillægsbevillingsforslaget for i Aar et enkelt Eksempel paa, hvor kraftigt og stort dette Højvande her har været, idet der deri findes et Forslag fra den højtærede Krigsminister om Udbedringer ved Fæstningen Frederiks. Det hedder nemlig der, at under dette Højvande „er Ryststrækningen udfor Fredericia Fæstning, navnlig paa Stykket fra Havnen til Fæstningens søndre Grænse langs Snoghøjvejen, bleven bestadiget i betydelig Grad, idet den øverste Del af det derværende Stenglacis er brudt og bragt ud af sit Leje, ligesom ogsaa Vejbanen er bleven overfyldt af Søen, hvorved større Mængder Vejmateriale ere bleven bortførte“. Dette Eksempel, at Stenglaciset der er brudt og bragt ud af sit Leje og anden Glade anrettet, viser, hvor stor, voldsom og kraftig dette Højvande har været, og hvilken Ødelæggelse det har anrettet, hvorved det navnlig er gaaet ud over de Ryster der ved Lillebælt ind mod Roldingsfjord og de Fister, som bo der. Det kom saa pludselig, saa uventet. Det begyndte med Vestenvind, pludselig sprang den om. For mangfoldige var det rent umuligt at saa hjerget deres Fiskerestaber og saa deres Baade paa Landjorden. Mange af disse Smaafiskere — og det er særlig Rysfiskere, altsaa Folk, som maaste stærkere end nogen anden kun leve af Haanden i Munden, saa sig paa denne ene Nat berøvede ethvertjombelst Middel til fremtidig Ernæring for dem selv og deres Familie. Deres Baade vare knuste, deres Redstaber ødelagte eller sømmede bort. Navnlig for alle disse Mænd vilde det være af overordentlig Betydning, om der kunde gøres noget, om Staten her kunde træde hjælpende til. Det saa jo lidt mørkt ud, den Gang denne Betænkning blev omdelt,

og det viste sig, at Finansudvalget ingen Indstilling gjorde, men efter at vi i Dag have hørt, dels den ærede Ordfører for Finansudvalget (Bust), som jo ikke var helt uvillig, dels ogsaa den ærede sidste af Ministrene, før de alle forlod os, og som heller ikke stillede sig helt afvisende, skønt han ganske vist kun talte paa en anden fraværende Ministers Vegne, kunde der maaste være Haab. Hvis det høje Tings Fiertal vil følge de tre Medlemmers Ændringsforslag og da ogsaa den Antydning, som Finansudvalgets ærede Ordfører gav om, at han og formodentlig ogsaa andre af dets Medlemmer nok kunde være med, og hvis Andragenderne saaledes kunde blive henviste til Regeringen til Undersøgelse, til alvorlig Overvejelse, kunde der dog maaste være Haab om, at denne Sag kunde ses igen, og at den kunde ende paa den Maade, at Staten virkelig her vilde træde hjælpende til. Det høje Ting maa være overbevist om, at det er mangfoldige Menneſkers hele Ve og Vel, hvorom det her drejer sig, for det er ikke let for en fattig Fisker, der maaste har slidt alle sine Dage, maaste er en ældre Mand, naar han i en eneste Nat ser sin Baad knust, sine Redstaber ødelagte eller bortfømmede, kort sagt, det hele borte, saa at arbejde sig op igen til at skaffe sig disse Midler til at ernære sig og sine. Hermed skal jeg knytte min Anbefaling af Ændringsforslaget til de forrige Medlemmers, der alle have anbefalet det.

Jungeren: Jeg kan kun beklage, at den højtærede Kultusminister paa sin fraværende Kollegas Vegne ikke kunde gøre noget ved det, selv om det Andragende, jeg har taget Ordet for, blev henvist til ham. Overfor den ærede Ordfører vil jeg med Henhyn til den Anbising, han gav om, at han maatte søge den daværende Amtmands Bo for at saa sit lille Tab dækket, sige, hvad han for Resten ogsaa selv antydede, at det at rejse Sag i Anledning af 276 Kr. for en fattig Mand betaler sig sjældent godt. Det fører til yderligere Udgifter uden at han maaste har væsentlig Udbygt til at saa noget ind igen. Naar den ærede Ordfører fremdeles mente, at Staten ikke havde nogen Forpligtelse her, vil jeg dog sige, at disse Penge, her er Tale om, og det Arbejde, som denne Mand har leveret, har dog været paa Statens Bygning, og Statens Bygning har dog selvfølgerlig haft Gavn af, at denne lille Kapital er bleven brugt deroppe. Jeg kan saa fuldt erkende, at Folketinget ingen Midler har. Det eneste er jo, som udtalt, naar Ministeren ikke vil imøbetomme